

[Birthe Hansen]

men hverken antagelser eller prognoser er det samme som en beslutning om at gøre Danmark til et turistland.

Hvis vi så på grund af redegørelsen – hvilket jo er såre naturligt – tager som udgangspunkt, at vi skal være et turistland, at vi skal have turister, så er vi også nødt til at se i øjnene, at det ikke alene kommer til at koste penge for staten og for erhvervet, men at der også kan blive tale om kompromiser med hensyn til natur og miljø. Vi kan jo ikke forvente, at turister alene holder sig på motorvejene, alene kommer hertil på vore præmisser, f.eks. i november, når vejret alligevel er dårligt.

Jeg forstår, at ministeren bl.a. satser på os danskere som turister i vores eget land. Derfor ministerens ønske om en ændring af Danmarks Turistråd, således at rådets opgaver fremover også skal omfatte markedsføring af landet for dets egne beboere.

Nye opgaver, som skal bidrage til at styrke hele turistarbejdet, kræver så til gengæld, at erhvervet kender sin besøgestid og bidrager ved at betale halvdelen af udgifterne som foreslået af ministeren. Ellers falder planen åbenbart til jorden. Det er ret og rimeligt, for det bliver bl.a. turisterhvervet, der får del i den øgede indtjening.

I forbindelse med indlandsturismen synes jeg ikke vi skal glemme, at 65 pct. af os danskere aldrig tager på ferie. Størsteparten af disse 65 pct. tilhører lavindkomstgruppen, og så behøver jeg vel næsten ikke at sige, at det måske mere er manglende penge end manglende lyst, der afholder folk fra at tage på ferie. Men disse mennesker har også krav på at komme ud til rekreative områder, krav på socialt samvær i en situation, som i dag består af 145 fridage om året, om 15 år måske kun 145 arbejdsdage – hvem ved? Jeg vil bede de mulige samarbejdspartnere om også at have denne gruppe mennesker i tankerne, når der – forhåbentlig – sættes ind med en kreativ produktudvikling.

Handlingsplanen, som den er beskrevet i redegørelsen, kan ikke undgå i fremtiden at stille store krav til Danmarks Turistråd, krav om professionalisme, krav om at være stedet, hvor der formuleres retningslinjer, der bør være den røde tråd i holdningen til, hvad der er Danmark som turistland. Vi mangler profil.

Turistrådet bør blive en paraplyorganisation, som formidler ud i regionale led, så der sker grænseoverskridelser mellem amterne både i kredse og i lokale turistorganisationer. I så lille et land som vort er det kun os selv, der opfatter grænser og spørger: hvad gør man f.eks. i Vestsjællands Amt eller i Storstrøms Amt? Den udenlandske turist oplever ikke disse grænser og bør sandelig heller ikke gøre det.

Hvis Danmarks Turistråd oparbejder en sådan ekspertise, kunne man forestille sig, at rådets knowhow efter nogle års forløb var af en sådan kvalitet, at erhvervet betalte mere end de 50 pct., som er foreslået. Men i første omgang vil en ekstraordinær markedsføringskampagne formentlig være det redskab, der skal sætte gang i det hele for at afdække nuværende produkter og samtidig sætte gang i kreativiteten.

Turistrådet, som det fremstår i dag, er vel egentlig lidt af et paradoks. Det skal f.eks. markedsføre et produkt, det ikke har, men har så til gengæld heller ikke noget ansvar. Når finansieringen af nye opgaver fremover samles i Turistrådet, må det vel fremtvinge engagement og ansvar og formentlig også respekt. Det sidste er vel ikke det, der har været mest kendetegnende, når talen er faldet på Danmarks Turistråd.

Der står også, at industriministeren ønsker forbedring af det statistiske materiale; de nuværende måleinstrumenter er for ringe. Hvem garanterer for, at tallet 14 mia. kr., som er nævnt i redegørelsen som valuta-indtjening, er det rigtige tal? Hvor har man det fra? Når jeg og andre efter endt udlandsrejse går i banken for at sælge tiloversbleven valuta, indgår det så også i de 14 mia. kr.?

Hvis man så også som anført ville sprede turistsæsonen noget mere og sætte prisen ned i det, der i turistbranchen kaldes »uden for sæsonen«, og samtidig give turister nogle oplevelser, kan selv vores novembervejre gå hen og blive en attraktion. Da kan man i det mindste se Den Kongelige Ballet danse, en oplevelse, sommerturister er afskåret fra.

Hvis vi så også fik mere fleksible butikåbningstider, ville det være til glæde for turisterne, men sandelig også for den almindelige forbruger. For turister, specielt dem, der kommer fra lande uden en sådan lukkelov, må det være en lidt speciel oplevelse at tilbringe en weekend i København eller for